TIESAS SPRIEDUMS (piektā palāta)

2025. gada 13. februārī*

Apelācija – Elektroenerģijas iekšējais tirgus – Elektroenerģijas balansēšanas vadlīnijas – Regula (ES) 2017/2195 – 1. panta 6. un 7. punkts – Pārvades sistēmu operatori (PSO) – Dalība Eiropas platformās standarta balansēšanas produktu apmaiņai – LESD 263. pants – Atcelšanas prasība – Pieņemamība – Jēdziens "apstrīdams tiesību akts" – Eiropas Komisijas vēstule, ar ko Šveices PSO atteikta dalība Eiropas platformās

Lietā C-121/23 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2023. gada 28. februārī iesniegusi

Swissgrid AG, Ārava [*Aarau*] (Šveice), ko pārstāv *P. De Baere*, *P. L'Ecluse*, *V. Lefever* un *K. T'Syen*, advokāti,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece –

Eiropas Komisija, ko pārstāv *O. Beynet* un *B. De Meester*, pārstāvji,

atbildētāja pirmajā instancē,

TIESA (piektā palāta)

šādā sastāvā: ceturtās palātas priekšsēdētājs I. Jarukaitis [*I. Jarukaitis*] (referents), kas pilda piektās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši D. Gracijs [*D. Gratsias*] un J. Regans [*E. Regan*],

ģenerāladvokāte: J. Kokote [*J. Kokott*],

sekretāre: A. Lamote [*A. Lamote*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2024. gada 8. maija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2024. gada 11. jūlija tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums

1 Ar apelācijas sūdzību *Swissgrid AG* lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 21. decembra rīkojumu *Swissgrid*/Komisija (T-127/21, turpmāk tekstā – "pārsūdzētais rīkojums", EU:T:2022:868), ar kuru tā kā nepieņemamu noraidīja *Swissgrid AG* prasību atcelt lēmumu, kas esot ietverts Eiropas Komisijas Enerģētikas ģenerāldirektorāta (ĢD) direktores parakstītā vēstulē un ar ko Komisija, pamatojoties uz Komisijas Regulas (ES) 2017/2195 (2017. gada 23. novembris), ar ko izveido elektroenerģijas balansēšanas vadlīnijas (OV 2017, L 312, 6. lpp.), 1. panta 7. punktu, atteicās atļaut Šveices Konfederācijas dalību Eiropas platformās apmaiņai ar balansēšanas enerģijas standarta produktiem (turpmāk tekstā – "Eiropas balansēšanas platformas"), tostarp *Trans European Replacement Reserves Exchange* (Eiropas aizstājējrezervju pārrobežu tirdzniecības platforma, turpmāk tekstā – "*TERRE* platforma").

Atbilstošās tiesību normas

2 Regulas 2017/2195 1. panta "Priekšmets un piemērošanas joma" 1., 2., 6. un 7. punktā noteikts:

"1. Ar šo regulu nosaka detalizētas elektroenerģijas balansēšanas vadlīnijas, tostarp nosaka kopīgus iepirkuma un norēķinu principus frekvences noturēšanas rezervēm, frekvences atjaunošanas rezervēm un aizvietošanas rezervēm un kopīgu frekvences atjaunošanas rezervju un aizvietošanas rezervju aktivizācijas metodiku.

2. Šo regulu piemēro pārvades sistēmu operatoriem (PSO), [..] Energoregulatoru sadarbības aģentūrai ("Aģentūra"), elektroenerģijas pārvades sistēmu operatoru Eiropas tīklam ("*ENTSO-E*"), [..].

[..]

6. [Eiropas balansēšanas platformas] var atvērt arī to PSO dalībai, kas darbojas Šveicē, ar nosacījumu, ka [Šveices Konfederācijas] valsts tiesību akti īsteno Savienības elektroenerģijas tirgus tiesību aktu galvenos noteikumus un ka starp [Eiropas] Savienību un [Šveices Konfederāciju] ir noslēgts starpvaldību nolīgums par sadarbību elektroenerģijas jomā, vai ar nosacījumu, ka [Šveices Konfederācijas] izslēgšana var novest pie grafikos neparedzētām fiziskajām elektroenerģijas plūsmām caur Šveici, kas apdraud sistēmas drošību reģionā.

7. Ja ir izpildīti šā panta 6. punktā minētie nosacījumi, par [Šveices Konfederācijas] dalību [Eiropas balansēšanas platformās] lemj Komisija, pamatojoties uz Aģentūras atzinumu, un visi PSO saskaņā ar 4. panta 3. punktā izklāstītajām procedūrām. Lai nodrošinātu veiksmīgu balansēšanas tirgus darbību Savienības mērogā un vienlīdzīgus konkurences apstākļus visiem dalībniekiem, Šveices PSO tiesības un pienākumi ir saskanīgi ar Savienībā strādājošo PSO tiesībām un pienākumiem."

Tiesvedības priekšvēsture

3 Pārsūdzētā rīkojuma 2.–10. punktā izklāstīto tiesvedības priekšvēsturi var īsumā izklāstīt šādi.

4 Apelācijas sūdzības iesniedzēja ir atbilstoši Šveices tiesībām dibināta akciju sabiedrība, kas ir vienīgais PSO Šveicē. Tā piedalās *ENTSO-E*.

5 Vairāki PSO, tostarp apelācijas sūdzības iesniedzēja, ir izstrādājuši *TERRE* platformu.

6 2017. gada 7. septembrī visi Savienības PSO, sanākuši *ENTSO-E*, sniedza labvēlīgu atzinumu par Šveices Konfederācijas dalību Eiropas līdzsvarošanas platformās atbilstoši Regulas 2017/2195 1. panta 7. punktam.

7 2018. gada 10. aprīlī arī Aģentūra sniedza atzinumu par Šveices Konfederācijas dalību Eiropas līdzsvarošanas platformās atbilstoši šai pašai tiesību normai. Šajā atzinumā Aģentūra uzsvēra, ka tā kopumā piekrīt PSO vērtējumam par visas Šveices Konfederācijas dalības šajās platformās efektivitāti. Tā arī uzsvēra, ka ir svarīgi, lai Šveices Konfederācija pilnībā īstenotu Regulu 2017/2195 un ar to saistītās tiesību normas, lai PSO Eiropas Savienībā un Šveicē būtu vienlīdzīgi.

8 2020. gada 31. jūlijā Enerģētikas ĢD ģenerāldirektora vietnieks nosūtīja vēstuli *ENTSO-E* un apelācijas sūdzības iesniedzējai, kurā pauda pārsteigumu par Savienības PSO nodomu iekļaut apelācijas sūdzības iesniedzēju *TERRE* platformā kā pilntiesīgu locekli. Viņš arī uzsvēra, ka tirgu sasaiste un līdzsvarošana ietilpst pilnīgā juridiski saistošo tiesību un pienākumu ietvarā, kura piemērošanai Šveices Konfederācija vēl nav piekritusi, kādēļ Šveices operatoriem un PSO principā nav tiesību piedalīties šajā platformā. Turklāt viņš atgādināja, ka Komisija Šveices Konfederācijai nav piešķīrusi nevienu izņēmumu atbilstoši Regulas 2017/2195 1. panta 7. punktam.

9 Apelācijas sūdzības iesniedzēja 2020. gada 29. septembrī sniedza atbildi Komisijai, norādīdama, ka tās pilntiesīga dalība Eiropas līdzsvarošanas platformās ir nepieciešama elektroenerģijas sistēmas drošības apsvērumu dēļ. Būtībā tā apgalvoja, ka tās ņemšana vērā Savienības jaudas aprēķināšanas procesā un tās iekļaušana darbības drošības analīzē ir nepietiekama. Tā arī atsaucās uz *ENTSO-E* 2017. gada 7. septembra atzinumā un Aģentūras 2018. gada 10. aprīļa atzinumā minēto pamatojumu.

10 2020. gada 5. novembrī *ENTSO-E* atbildēja Komisijai, ka, tā kā atbilstoši Regulas 2017/2195 1. panta 7. punktam lēmums par Šveices Konfederācijas dalību Eiropas līdzsvarošanas platformās jāpieņem Komisijai, Savienības PSO un Aģentūra ir snieguši labvēlīgu atzinumu par šādu dalību.

11 Ar 2020. gada 8. decembra vēstuli apelācijas sūdzības iesniedzēja arī atgādināja Komisijai, ka Savienības PSO un Aģentūra ir snieguši labvēlīgu atzinumu par tās dalību *TERRE* platformā. Tā lūdza Komisijai dot atļauju šai dalībai saskaņā ar Regulas 2017/2195 1. panta 7. punktu.

12 Ar 2020. gada 17. decembra vēstuli (turpmāk tekstā – "strīdīgā vēstule"), kas adresēta Savienības PSO un Aģentūrai un ko parakstījusi Enerģētikas ĢD direktore, pirmkārt, uzsvērts, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas dalība *TERRE* platformas projektā nav atbilstoša piemērojamām Savienības tiesībām, proti, Regulas 2017/2195 1. panta 6. un 7. punktam. Otrkārt, atgādināts, ka Aģentūras atzinumā ir uzsvērts – ir svarīgi, lai Šveices Konfederācija pilnībā īstenotu šo regulu un ar to saistītās tiesību normas. Treškārt, uzskatīts, ka ar dažiem pasākumiem ir pietiekami novērsti riski, kādus rada neparedzētas fiziskas elektroenerģijas plūsmas, un ka tādējādi Šveices Konfederācijas dalība Eiropas līdzsvarošanas platformās nav nepieciešama. Šajā ziņā apgalvots, ka darbības drošības pamatā, no vienas puses, ir jaudas (pār)aprēķināšana un, no otras puses, darbības drošības koordinēšana reģionālā līmenī – tajās Šveices Konfederācija jau ir iekļauta. Ceturtkārt, līdz ar to secināts, ka Komisija neredz iemeslu pieņemt lēmumu atļaut Šveices Konfederācijai piedalīties Eiropas līdzsvarošanas platformās, it īpaši *TERRE* platformā. Piektkārt,

Savienības PSO tika lūgts "atjaunot situāciju, kas atbilst [Regulā 2017/2195] paredzētajiem nosacījumiem dalībai [Savienības] platformās, un izslēgt [apelācijas sūdzības iesniedzēju] no *TERRE* platformas, vēlākais, 2021. gada 1. martā".

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais rīkojums

13 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 26. februārī, apelācijas sūdzības iesniedzēja saskaņā ar LESD 263. pantu cēla prasību atcelt lēmumu, kas esot ietverts strīdīgajā vēstulē.

14 Ar atsevišķu dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2021. gada 19. maijā, Komisija izvirzīja iebildi par nepieņemamību. Pirmkārt, tā apgalvoja, ka strīdīgā vēstule nav apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē, jo tā ir tikai neformāla viedokļu apmaiņa starp Savienības PSO un Enerģētikas ĢD pārstāvjiem, un ka tajā nav atspoguļota Komisijas galīgā nostāja, tālab tā nerada nekādas saistošas tiesiskās sekas. Otrkārt, Komisija uzsvēra, ka prasītājai nav *locus standi* LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, jo minētā vēstule to tieši neskar.

15 Ar 2021. gada 7. oktobra rīkojumu Vispārējā tiesa nolēma turpināt izskatīt lietu pēc būtības pirms lemt par Komisijas iebildi par nepieņemamību.

16 Ar pārsūdzēto rīkojumu Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas prasību kā nepieņemamu, jo strīdīgā vēstule nav tiesību akts, par ko var celt atcelšanas prasību atbilstoši LESD 263. pantam. Pēc Vispārējās tiesas uzskatiem, apelācijas sūdzības iesniedzējai kā Šveices PSO nav individuālu tiesību prasīt un panākt, ka Komisija pieņem lēmumu, ar kuru tiek atļauta Šveices Konfederācijas un tātad PSO, kas darbojas šajā valstī, dalība Eiropas līdzsvarošanas platformās. Tādējādi šī vēstule nebija lēmums, kas var radīt tiesiskās sekas attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzēju un mainīt tās tiesisko stāvokli.

Lietas dalībnieku prasījumi Tiesai

17 Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

– atcelt pārsūdzēto rīkojumu;

– atzīt atcelšanas prasību par pieņemamu;

– nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par prasības pamatotību, un

– atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem apelācijas tiesvedībā pieņemšanu.

18 Komisija lūdz Tiesu noraidīt prasību kā nepamatotu un piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

19 Lai pamatotu apelācijas sūdzību, apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza trīs pamatus. Ar pirmo pamatu tā apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi tiesību kļūdu, piemērodama juridiski kļūdainu kritēriju, lai noteiktu, vai strīdīgā vēstule ir apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta izpratnē. Ar

otro pamatu tā pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir pieļāvusi tiesību kļūdu, nospriezdama, ka ar Regulas 2017/2195 1. panta 6. un 7. punktu tai nav piešķirtas tiesības, kuras šī vēstule varētu ietekmēt. Ar trešo pamatu tā apšauba pamatojuma neesamību pārsūdzētajā rīkojumā attiecībā uz secinājumu, ka ar 1. panta 7. punktu tai nav piešķirtas nekādas individuālas tiesības.

20 Vispirms jāizvērtē pirmais pamats.

Lietas dalībnieku argumenti

21 Ar pirmo pamatu, kas attiecas uz pārsūdzētā rīkojuma 19., 23., 29. un 30. punktu, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka, tā kā tā nebija strīdīgās vēstules adresāte, Vispārējā tiesa šī rīkojuma 23. un 30. punktā esot piemērojusi juridiski kļūdainu kritēriju, prasot, lai šī vēstule tai radītu saistošas tiesiskās sekas. Tā pati kļūda esot pieļauta minētā rīkojuma 29. punktā.

22 Šajā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzēja norāda, pirmām kārtām, ka tā nebija viena no strīdīgās vēstules adresātiem, jo formāli vēstule nosūtīta Savienības PSO pārstāvjiem. Ja fiziska vai juridiska persona ceļ prasību par tiesību aktu, kas tai nav adresēts, lai tās prasība būtu pieņemama, nav nepieciešams, lai šis akts šai personai radītu saistošas tiesiskās sekas. Šādā gadījumā pietiktu pierādīt, pirmkārt, ka minētā tiesību akta mērķis ir radīt saistošas tiesiskās sekas tā adresātam un, otrkārt, ka persona, kas cēlusi prasību, pamato savu *locus standi* LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē.

23 Otrām kārtām, strīdīgajā vēstulē Komisija lūdza Savienības PSO "atjaunot situāciju, kas atbilst [Regulā 2017/2195] paredzētajiem nosacījumiem dalībai [Savienības] platformās, un izslēgt [apelācijas sūdzības iesniedzēju] no *TERRE* platformas, vēlākais, 2021. gada 1. martā". Tātad, ņemot vērā izmantoto formulējumu un noteikto termiņu, šajā vēstulē esot ietverts visiem Savienības PSO adresēts rīkojums.

24 Trešām kārtām, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka strīdīgā vēstule to skar individuāli un tieši LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē un ka Vispārējā tiesa to turklāt esot atzinusi pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā.

25 Komisija lūdz noraidīt pirmo pamatu kā nepamatotu un katrā ziņā kā neiedarbīgu.

26 Pirmkārt, no Tiesas judikatūras skaidri izrietot, ka, pat ja atcelšanas prasību fiziska vai juridiska persona ir cēlusi par aktu, kas nav tai adresēts, prasība, ka šī tiesību akta saistošajām tiesiskajām sekām jābūt tādām, kas var ietekmēt šīs personas intereses, būtiski mainot tās tiesisko stāvokli, joprojām ir piemērojama kopā ar LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētajiem nosacījumiem. Līdz ar to Vispārējā tiesa neesot pieļāvusi tiesību kļūdu, pārsūdzētajā rīkojumā pārbaudīdama, vai strīdīgā vēstule varēja radīt šādas tiesiskas sekas apelācijas sūdzības iesniedzējai.

27 Otrkārt, strīdīgajā vēstulē esot tikai atspoguļots tiesiskais stāvoklis saskaņā ar Regulu 2017/2195 un tā neradot nekādas saistošas tiesiskās sekas tās adresātiem, ņemot vērā, ka Komisijai nav tiešu izpildes pilnvaru attiecībā uz PSO.

28 Treškārt, vienkārša Enerģētikas ĢD direktores vēstule neesot akts, kas jebkādā veidā varētu būt saistošs Komisijai. Proti, saskaņā ar šīs iestādes reglamentu tās lēmumus pieņem komisāru kolēģija, izņemot gadījumu, ja pilnvarojums vai deleģējums tiek piešķirts kādam Komisijas loceklim vai ģenerāldirektoram, vai dienesta vadītājam, kas šajā gadījumā tā neesot.

29 Ceturtkārt, strīdīgajā vēstulē ietvertā Savienības PSO adresētā lūguma atjaunot Savienības tiesību ievērošanu noteiktā termiņā mērķis esot vienīgi piešķirt "papildtermiņu", kura laikā Komisija atturas veikt izpildes pasākumus attiecībā uz dalībvalstīm, un mudināt attiecīgās puses veikt šo atjaunošanu, bet Komisija tikmēr neuzsāk formālas tiesvedības. Šajā vēstulē neesot minētas tūlītējas sankcijas gadījumā, ja Savienības PSO šo termiņu neievērotu.

30 Piektkārt, strīdīgā vēstule tieši neattiecoties uz apelācijas sūdzības iesniedzēju, kurai līdz ar to neesot *locus standi* LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē. No pastāvīgās judikatūras izrietot – tas, ka Savienības pasākums fizisku vai juridisku personu skar tieši, nozīmē, ka šis pasākums tieši ietekmē tās tiesisko stāvokli un nepieļauj rīcības brīvību tā adresātiem attiecībā uz minētā pasākuma īstenošanu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja neesot pierādījusi, ka šajā gadījumā tas tā ir, un – pretēji apgalvotajam – Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā neesot secinājusi, ka šī vēstule to skar tieši un individuāli.

31 It īpaši attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumu, ka strīdīgā vēstule to skar tieši, jo ar to tai tiek atņemtas tiesības un pienākumi saistībā ar pievienošanos *TERRE* platformai, Komisija apgalvo, ka šādas sekas nevar uzskatīt par tādām, kas tieši izriet no šīs vēstules. Pat pieņemot, ka Savienības PSO būtu spiesti izslēgt apelācijas sūdzības iesniedzēju no šīs platformas, šāds pasākums izrietētu no tā, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja likumīgi nevar būt minētās platformas dalībniece, kā arī no tā, ka valsts energoregulatori piemēro Savienības tiesības. Minētā vēstule pati par sevi nevar liegt apelācijas sūdzības iesniedzējai tiesības, kuru tai nav.

32 Replikas rakstā apelācijas sūdzības iesniedzēja uzsver, ka Vispārējā tiesa, nospriezdama, ka strīdīgās vēstules mērķis nebija radīt tai saistošas tiesiskās sekas un ka par to nevar celt atcelšanas prasību, ir sajaukusi tiesību akta apstrīdamību un *locus standi*, kā tie definēti 2011. gada 13. oktobra spriedumā *Deutsche Post* un Vācija/Komisija (C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656).

33 Pirmkārt, attiecībā uz Komisijas argumentu, ka tai nebija nodoma strīdīgajai vēstulei piešķirt saistošas tiesiskās sekas, apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka tiesību akta autora nodoms jānosaka objektīvi. Tiesību akta apstrīdamība esot atkarīga no objektīvās nozīmes, kāda šim aktam tā paziņošanas brīdī saprātīgi var būt attiecībā uz rūpīgu un informētu adresātu. Līdz ar to Komisijas apgalvojumiem par strīdīgās vēstules mērķi, kas formulēti *a posteriori*, nav nozīmes.

34 Otrkārt, Komisijas argumentiem par to, ka tai nav saistošu pilnvaru attiecībā uz Savienības PSO, lai pieprasītu apelācijas sūdzības iesniedzējas izslēgšanu no *TERRE* platformas, un ka strīdīgajā vēstulē nav paredzēta sankcija šīs prasības neievērošanas gadījumā, arī neesot nozīmes, jo Savienības PSO šie apstākļi neesot acīmredzami.

35 Treškārt, pilnvaru deleģēšanas neesamība Komisijā attiecībā uz strīdīgās vēstules izdošanu ir jautājums, kas attiecas uz lietas analīzi pēc būtības, nevis uz to, vai šī vēstule ir apstrīdama.

Tiesas vērtējums

36 Vispirms jākonstatē, ka Komisijas arguments par šī pamata neiedarbīgumu nav pieņemams. Proti, no apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentācijas, kas izklāstīta šī pamata pamatojumā, skaidri izriet, ka tā apstrīd visu pārsūdzētā rīkojuma pamatojumu, kas attiecas uz Vispārējās tiesas piemērotajiem kritērijiem, lai noteiktu, vai strīdīgā vēstule ir apstrīdams tiesību akts LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē. Līdz ar to, ja Tiesa apmierinātu minēto pamatu, tiktu

uzskatīts, ka šajā rīkojumā ir pieļauta tiesību kļūda, kas izraisītu tā atcelšanu (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2017. gada 5. aprīlis, *Changshu City Standard Parts Factory* un *Ningbo Jinding Fastener*/Padome, C-376/15 P un C-377/15 P, EU:C:2017:269, 44. un 45. punkts).

37 Šajā ziņā no pastāvīgās judikatūras izriet, ka atcelšanas prasību LESD 263. panta ceturtās daļas izpratnē, lasot to kopsakarā ar šī panta pirmo daļu, var celt par visiem Savienības iestāžu vai struktūru veiktajiem pasākumiem – neatkarīgi no to formas –, kas paredzēti tādu saistošu tiesisko seku radīšanai, kuras var ietekmēt fiziskas vai juridiskas personas intereses. Lai noteiktu, vai pasākums ir paredzēts šādu seku radīšanai un līdz ar to var būt šādas prasības priekšmets, jāņem vērā šī pasākuma būtība un jāizvērtē šīs sekas, ņemot vērā tādus objektīvus kritērijus kā tā saturs, vajadzības gadījumā ņemot vērā tā noteikšanas kontekstu, kā arī tā autora – iestādes vai struktūras – pilnvaras, un šīs pilnvaras jāuztver nevis abstrakti, bet gan kā elementi, kas var izskaidrot šī pasākuma satura konkrētu analīzi (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2021. gada 6. maijs, *ABLV Bank* u.c./ECB, C-551/19 P un C-552/19 P, EU:C:2021:369, 41. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2024. gada 18. jūnijs, Komisija/VNV, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 65. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Ja prasību atcelt iestādes pieņemtu tiesību aktu ir cēlusi fiziska vai juridiska persona, šo prasību, kā Tiesa ir vairākkārt nospriedusi, var celt tikai tad, ja šī tiesību akta saistošās tiesiskās sekas var ietekmēt šīs personas intereses, būtiski mainot tās tiesisko stāvokli (spriedums, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 37. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Tomēr jāuzsver, ka iepriekšējā punktā minētā judikatūra ir iedibināta prasībās, kuras Savienības tiesā cēlušas fiziskas vai juridiskas personas par tām adresētiem tiesību aktiem. Ja – kā tas ir izskatāmajā lietā – neprivileģēts prasītājs ir cēlis prasību atcelt tam neadresētu tiesību aktu, prasība, ka pārsūdzētā pasākuma saistošajām tiesiskajām sekām jābūt tādām, kas var ietekmēt šī prasītāja intereses, būtiski mainot tā tiesisko stāvokli, pārklājas ar LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzētajiem nosacījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 38. punkts).

40 Šajā ziņā, ņemot vērā pirmā izvirzītā pamata priekšmetu, vispirms jāpārbauda, vai, lai apmierinātu Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību, pamatojoties uz to, ka strīdīgā vēstule nevarēja radīt saistošas tiesiskās sekas, kas skar apelācijas sūdzības iesniedzējas intereses, būtiski mainot tās tiesisko stāvokli, un tādējādi būt apstrīdams tiesību akts, Vispārējā tiesa ir pareizi piemērojusi kritērijus par akta apstrīdamību, ņemot vērā šī sprieduma 37.–39. punktā minēto judikatūru.

41 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 21. punktā norādīja, ka šajā vēstulē, pirmkārt, ir atgādināts, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas dalība *TERRE* platformā nav iespējama, ja Komisija iepriekš nav atļāvusi Šveices Konfederācijai tajā piedalīties, piemērojot Regulas 2017/2195 1. panta 6. un 7. punktu, otrkārt, ir uzsvērts, ka šādas dalības nosacījumi nešķiet izpildīti, un, treškārt, lūdz Savienības PSO izslēgt prasītāju no minētās platformas, vēlākais, 2021. gada 1. martā.

42 Pēc tam Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 23. un 24. punktā konstatēja, ka juridiskais konteksts, kādā iekļaujas strīdīgā vēstule, liedz to kvalificēt kā tiesību aktu, kura mērķis ir radīt saistošas tiesiskās sekas apelācijas sūdzības iesniedzējai, jo Regulas 2017/2195 1. panta 7. punktā apelācijas sūdzības iesniedzējai nav paredzētas tiesības lūgt Komisijai un no tās saņemt atļauju Šveices Konfederācijai un līdz ar to PSO, kas darbojas šajā valstī, piedalīties Eiropas balansēšanas platformās, it īpaši *TERRE* platformā.

43 Lai pamatotu šo secinājumu, Vispārējā tiesa, pirmkārt, minētā rīkojuma 25.–27. punktā apgalvoja, ka no Regulas 2017/2195 1. panta 7. punkta formulējuma izriet, ka šī tiesību norma Komisijai vienīgi ļauj paust nostāju par to, vai šī dalība jāatļauj, bet tai šajā ziņā neuzliek nevienu pienākumu, un tādējādi Komisija saglabā tiesības atteikt šādu dalību pat gadījumā, ja būtu izpildīti šīs regulas 1. panta 6. punkta piemērošanas nosacījumi.

44 Otrkārt, šī paša rīkojuma 28. un 29. punktā Vispārējā tiesa būtībā uzsvēra, ka, lai gan ar Regulas 2017/2195 1. panta 7. punktu ir izveidota procedūra, kas Komisijai jāievēro, pirms tiek pieņemts lēmums par atļaujas piešķiršanu, šī tiesību norma nedod apelācijas sūdzības iesniedzējai kā PSO, kas darbojas Šveicē, tiesības sākt minēto procedūru vai būt tajā iesaistītai jebkādā veidā, it īpaši, īstenojot tiesības tikt uzklausītai. Vispārējā tiesa no minētā secina, ka tāda lēmuma pieņemšana, ar kuru Šveices Konfederācijai un tātad PSO, kas darbojas šajā valstī, tiek atļauts piedalīties Eiropas līdzsvarošanas platformās, ir atkarīga tikai no Komisijas izvēles, kurai šajā ziņā ir rīcības brīvība.

45 Pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā Vispārējā tiesa vēl piebilda, ka apstāklis, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai bija tieša un individuāla interese atcelt strīdīgo vēstuli, ciktāl ar to Šveices Konfederācijai un līdz ar to tajā reģistrētajiem PSO tika atteikta atļauja piedalīties Eiropas balansēšanas platformās, nevar tai piešķirt tiesības apstrīdēt šo vēstuli, jo to nevar uzskatīt par tiesību aktu, kura mērķis ir radīt tai saistošas tiesiskās sekas.

46 Tādējādi, pārbaudot, vai strīdīgā vēstule ir lēmums, kas var radīt saistošas tiesiskās sekas "apelācijas sūdzības iesniedzējai", mainot tās tiesisko stāvokli, Vispārējā tiesa ir kļūdaini piemērojusi kritērijus, kas raksturīgi situācijām, kurās prasītājs ir apstrīdētā akta adresāts, nevis tos, kas piemērojami situācijās, kurās, kā tas ir šajā lietā, apelācijas sūdzības iesniedzēja nav apstrīdētā akta adresāts. Proti, otrajā gadījumā pietiek pierādīt, ka šī tiesību akta mērķis ir radīt saistošas tiesiskās sekas tostarp tās adresātiem, lai to varētu uzskatīt par tiesību aktu, par kuru var celt atcelšanas prasību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 40. punkts). Toties šajā stadijā nav jāpārbauda, vai šīs tiesiskās sekas var ietekmēt apelācijas sūdzības iesniedzējas intereses šī sprieduma 39. punktā minētās judikatūras izpratnē, būtiski mainot tās tiesisko stāvokli, jo šī pārbaude, kā to būtībā norāda šī pēdējā minētā judikatūra, noteikti tiek veikta, izvērtējot LESD 263. panta ceturtajā daļā paredzēto nosacījumu, atbilstoši kuram tiesību aktam, ko persona apstrīd, tā jāskar tieši un individuāli.

47 Turklāt Vispārējās tiesas argumentācijā, kas rezumēta šī sprieduma 41.–45. punktā, nav pietiekami ņemta vērā būtība, kāda ir strīdīgajai vēstulei, kurā Komisija atzina apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību *TERRE* platformā par prettiesisku un pieprasīja šo dalību izbeigt, it īpaši, ņemot vērā apstākli, ka šajā vēstulē Komisija konstatēja, ka nosacījumi, kas prasīti Regulas 2017/2195 1. panta 6. un 7. punktā Šveices Konfederācijas dalībai Eiropas balansēšanas platformās, nav izpildīti, un lūdza Savienības PSO "atjaunot situāciju, kas atbilst [šajā regulā] paredzētajiem nosacījumiem dalībai [Savienības] platformās, un izslēgt [apelācijas sūdzības iesniedzēju] no *TERRE* platformas, vēlākais, 2021. gada 1. martā".

48 Šajā ziņā turklāt jākonstatē – tas, ka strīdīgajai vēstulei ir nevis formāla Komisijas lēmuma forma, bet gan vēstules, ko parakstījusi šīs iestādes ģenerāldirektorāta, proti, Enerģētikas ĢD, direktore, forma, nav noteicošs, lai to kvalificētu par "apstrīdamu tiesību aktu" LESD 263. panta izpratnē (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *Athinaïki Techniki*/Komisija, C-521/06 P, EU:C:2008:422, 44. un 59. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra). Tādējādi attiecīgā tiesību akta kvalifikāciju principā nekādi neietekmē tas, vai šis akts atbilst noteiktām formālām prasībām,

proti, it īpaši tam, vai autors to ir pienācīgi nosaucis un vai tajā ir minētas tiesību normas, kas veido tā juridisko pamatu. Tāpat nav nozīmes tam, ka Komisija prasītājam nav paziņojusi attiecīgo aktu, jo šāds trūkums nemaina minētā akta būtību (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2010. gada 18. novembris, NDSHT/Komisija, C-322/09 P, EU:C:2010:701, 47. punkts un tajā norādītā judikatūra).

49 Pretējā gadījumā Komisija varētu izvairīties no Savienības tiesas pārbaudes, neievērojot formālās prasības, kas reglamentē attiecīgā tiesību akta pieņemšanu, proti, prasības, kas jāievēro, ņemot vērā tā patieso būtību, tostarp prasības, kas attiecas uz tā dienesta kompetenci, kurš ir rīkojies, un šī akta pareizu apzīmēšanu par "lēmumu". Tā kā Savienība ir tiesību kopiena, kurā tās iestādes ir pakļautas to tiesību aktu atbilstības Līgumam pārbaudei, procesuālie noteikumi, kas piemērojami prasībām, kuras celtas Savienības tiesā, jāinterpretē cik vien iespējams tā, lai šie noteikumi varētu tikt piemēroti veidā, kas veicina mērķa nodrošināt to tiesību efektīvu aizsardzību tiesā, kuras attiecīgajām personām izriet no Savienības tiesībām, īstenošanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 17. jūlijs, *Athinaïki Techniki*/Komisija, C-521/06 P, EU:C:2008:422, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 No Komisijas atteikuma atļaut Šveices Konfederācijai un līdz ar to PSO, kas darbojas šajā valstī, piedalīties Eiropas balansēšanas platformās saskaņā ar Regulas 2017/2195 1. panta 7. punktu kopā ar Savienības PSO adresēto pieprasījumu izbeigt apelācijas sūdzības iesniedzējas dalību *TERRE* platformā, izriet, ka strīdīgās vēstules mērķis ir radīt saistošas tiesiskās sekas.

51 Turklāt Vispārējā tiesa – pārsūdzētā rīkojuma 29. punktā pamatojoties uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav individuālu tiesību atbilstoši Regulas 2017/2195 1. panta 7. punktam, kas ierobežo Komisijas lēmumu pieņemšanas pilnvaras, kā arī līdz ar to uz Komisijas rīcības brīvību attiecībā uz lēmumu pieņemšanu saskaņā ar šo tiesību normu – ir pievienojusi kritēriju par subjektīvu tiesību esamību, kas neizriet no šī sprieduma 37. un 38. punktā atgādinātās Tiesas judikatūras par tiesību akta apstrīdamību.

52 Tālab Vispārējā tiesa ir pieļāvusi divkāršu tiesību kļūdu, jo, pirmkārt, tā, neņemot vērā strīdīgās vēstules patieso būtību, ir uzskatījusi, ka tā nav tiesību akts, par kuru var celt atcelšanas prasību saskaņā ar LESD 263. pantu, un, otrkārt, tā ir pievienojusi kritēriju par subjektīvo tiesību esamību.

53 Turklāt, ņemot vērā šī sprieduma 47. un 50. punktā norādītos apsvērumus, jānoraida Komisijas arguments, ka strīdīgajā vēstulē ir vienīgi izklāstīts tiesiskais stāvoklis saskaņā ar Regulu 2017/2195 un tā nerada nekādas saistošas tiesiskās sekas tās adresātiem.

54 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pirmais pamats jāapmierina.

55 Līdz ar to, tā kā nav jāizvērtē otrais un trešais pamats, pārsūdzētais rīkojums jāatceļ.

Par lietas nodošanu atpakaļ Vispārējai tiesai

56 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmajai daļai gadījumā, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma pieņemšanai Vispārējā tiesā.

57 Šajā lietā, tā kā Vispārējā tiesa ir atzinusi prasību par nepieņemamu, pamatojoties uz to, ka strīdīgā vēstule nevar radīt saistošas tiesiskās sekas, Tiesa šajā tiesvedības stadijā nevar par to pieņemt galīgo spriedumu.

58 Turklāt Komisija, lai pamatotu izvirzīto iebildi par nepieņemamību, ir atsaukusies ne tikai uz to, ka strīdīgā vēstule nav apstrīdams tiesību akts, bet arī uz to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai nav *locus standi*, jo šī vēstule to neskar tieši.

59 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši LESD 263. panta ceturtajai daļai fiziska vai juridiska persona prasību par lēmumu, kas adresēts citai personai, var celt tikai tad, ja šis lēmums to skar tieši un individuāli (spriedums, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 65. punkts).

60 Pirmkārt, jautājumā par to, vai strīdīgā vēstule, kas adresēta Savienības PSO, apelācijas sūdzības iesniedzēju skar tieši, no pastāvīgās judikatūras izriet, ka šis nosacījums prasa, lai tiktu izpildīti divi vienlaicīgi izpildāmi nosacījumi, proti, lai apstrīdētais pasākums, pirmām kārtām, tieši ietekmētu indivīda tiesisko stāvokli un, otrām kārtām, nepieļautu nekādu rīcības brīvību šī pasākuma adresātiem, kuri ir atbildīgi par tā ieviešanu, kas ir pilnīgi automātiska un izriet tikai no Savienības tiesiskā regulējuma, nepiemērojot citus starpnoteikumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 66. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

61 Otrkārt, attiecībā uz to, vai strīdīgā vēstule apelācijas sūdzības iesniedzēju skar individuāli, jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru citas personas, kas nav lēmuma adresāti, var uzskatīt par individuāli skartām tikai tad, ja šis lēmums tās ietekmē to individuālo īpašību dēļ vai tādu apstākļu dēļ, kuri tās atšķir no citām personām, un tādējādi tās ir individuāli izceltas tāpat kā šī lēmuma adresāti (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 13. oktobris, *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, EU:C:2011:656, 71. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

62 Turklāt tas, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā rīkojuma 30. punktā norādīja, ka "apstāklis, ka prasītājai bija tieša un individuāla interese atcelt [strīdīgo] vēstuli, [..] nepiešķir tai tiesības apstrīdēt minēto vēstuli, jo to nevar uzskatīt par tiesību aktu, kura mērķis ir radīt tai saistošas tiesiskās sekas [..]"– jo nav sniegts pamatojums, kas pamatotu šādas tiešas un individuālas intereses esamību –, jāanalizē kā pakārtots apsvērums, jo tas norādīts gadījumam, ja šāda tieša un individuāla interese būtu konstatēta. Šim apsvērumam katrā ziņā nav nozīmes, jo Vispārējā tiesa secināja, ka strīdīgā vēstule nav tiesību akts, kura mērķis ir radīt saistošas tiesiskās sekas.

63 Šādos apstākļos lieta jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā lemtu par to, vai strīdīgā vēstule skar apelācijas sūdzības iesniedzēju tieši un individuāli, kā arī attiecīgā gadījumā par tās prasību atcelt šo vēstuli.

Par tiesāšanās izdevumiem

64 Tā kā lieta tiek nodota atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma par tiesāšanās izdevumiem, kas saistīti ar šo apelācijas tiesvedību, pieņemšana jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (piektā palāta) nospriež:

1) Atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2022. gada 21. decembra rīkojumu (*Swissgrid* /Komisija (T-127/21, EU:T:2022:868).

2) Nodot lietu atpakaļ Eiropas Savienības Vispārējai tiesai.

3) Lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu atlikt.

[Paraksti]